

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἐτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογερᾶς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπασσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομῶν, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδῶσαντες τὴν πατρίδα των.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Διδιὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ κατέστη ἥρεμος. Ἡσθάνετο καὶ πάλιν ἑαυτὸν ἀκατασχέτως ἐλκυόμενον πρὸς τὸν ἱππότην ἐκεῖνον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προσέκλινεν.

— Ἴδου τὸ ξίφος μου, γενναῖε θωρακοφόρε, εἶπεν, εὐχαρίστως δὲ γίνομαι φυλακισμένος σας.

Τοῦτο ἀκούσαντες οἱ τοξόται ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν αὐτῶν διὰ χειροκροτημάτων.

— Ἦδη, κυρία, εἶπεν ὁ δούξ, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ ἔδωκε τῷ Μουσερὸν τὸ ξίφος τοῦ Διδιέ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ὑπέλαθεν ἡ Ἀρτεμις τείνουσα τῷ ἱππότη τὴν χεῖρα αὐτῆς.

Τὸ ἀκάτιον ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὴν ἀκτὴν.

Οἱ τοξόται ἐπήδησαν εἰς τὴν ξηράν.

— Τώρα, πῆγαινε ὀπίσω, εἶπεν ὁ Πομπερὰν εἰς τὸν λεμβοῦχον.

Οὗτος ἔλαβε πάραυτα τὴν πρὸς τὴν ἐτέραν ὁχθὴν διεύθυνσιν.

Μόλις εἶχεν ἐκινήσει καὶ ὁ Γουλὰρ καὶ ὁ Φοσὲ ἔφθασαν πνευστιῶντες. Νεύσαντος τοῦ Ἰωνᾶ συνελήφθησαν ἀμφότεροι καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ τὰς κραυγὰς αὐτῶν ἐδέθησαν ἵνα ὁδηγηθῶσιν εἰς Βιέννην, ἔνθα εἶχε δοθῇ διαταγὴ νὰ ὁδηγῶνται παντες οἱ ὡς ὑποπτοὶ θεωρούμενοι. Ἐνῶ δὲ οὐρίου πνέοντος ἀνέμου τὸ ἀκάτιον ἔβαινε ταχέως πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὁχθὴν, ἡ Ἀρτεμις ἐσυλλογίζετο τὰς εὐτυχεῖς ὥρας τοῦ ἔρωτος, ὡς ἤλπιζε νὰ διέλθῃ καὶ αἵτινες ἠφρανίσθησαν ὡς ὄνειρον.

Ὁ Διδιὲ ὠνειρεύετο τὴν Κλοτίλδην, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ δύο ἡμέρας, καὶ ἦν μετ' ὀλίγον θὰ ἐπανέβλεπεν.

Ὁ Μουσερὸν ἐφρικία ἀναλογιζόμενος τὴν Σεβρέτην, ἥτις ἐνδεχόμενον ἦτο βλέπουσα τὸν κύριόν της νὰ προέδιδεν αὐτὸν ἐν τῇ διαχύσει της.

Καὶ ὁ κύριος Βουρβόνος ἐψιθύριζε χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς τοῦ Πομπερὰν :

— Δὲν σοὶ εἶπα ὅτι ὁ πρῶτος αὐλικὸς δὲν ἠθέλομεν ἀπαντήσῃ, θὰ μὰς ἐφιλοξένηι σήμερον ;

Οὕτως, ἡ μικρὰ συνοδία ἀφίκετο πρὸ τῶν τάφρων τῆς ἐπαύλεως.

Ε'

Τὸ δέλεαρ.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς Μαρίνος δὲ Μονσενύ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχιτρικλίνου αὐτοῦ Βερνάρ, διέτρεχε τὸν ἐκτεταμένον αὐτοῦ πύργον δίδων διαταγὰς, ὡς στρατηγὸς τὴν παραμονὴν ἀποφασιστικῆς μάχης.

Ἱπποκόμοι, ἀκόλουθοι, κυνηγοί, μάγειροι, πάντες ἀνεξαίρετως οἱ θεράποντες καὶ ὑπηρεταὶ διετέλουν ἐν πυρετῶδεϊ κινήσει.

Ἡ παλαιὰ ἔπαυλις παρίστα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν ὅσιν πόλεως καταληφθείσης ἐξ ἐφόδου καὶ λεηλατηθείσης.

Οὐδὲν ἄλλο ἤκουέ τις εἰμὴ βελασμοὺς ἀμνῶν καὶ κραυγὰς σφαζομένων πτηνῶν. Αἱ δορκάδες ἐφονεύοντο διὰ τυφειῶν καὶ ζῶντα ἐψήνοντο τὰ χοιρίδια.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ὑφίστατο πᾶσαν θυσίαν ὅπως ὅσον οἶόν τε ἀξιοπρεπέστερον ὑποδεχθῇ τὸν βασιλέα. Πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ πλέον ὁ ἀρχιτρικλίνος ἠκολούθει αὐτὸν ἀπορῶν πῶς ὁ συνήθως φιλόποπτος καὶ ἀνήσυχος κύριός του εἶχεν αἴφνης μεταβληθῇ εἰς ἥρεμον καὶ γαλήνιον.

Τοῦτο προήρχετο ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀπελευσεως τῆς Ἀρτέμιδος.

Ὁ Αὐρηλιανὸς ἠσθάνετο ἀνακούφισιν μεγάλην εἰδὼς ὅτι ἡ σύζυγός του προεφυλάχθη οὕτως ἐκ τῶν ἐπιφόβων φιλοφρονήσεων Φραγκίσκου τοῦ Α'. Ἡ ἐμπιστοσύνη ἦν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του ἠύξησεν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐνδομύχως ἐγέλα διὰ τοὺς φόβους, οὓς εἶχεν ἐμπνεύσει αὐτῷ ἡ ζηλοτυπία διὰ τὴν προσεχῆ ἀφίξιν τοῦ βασιλέως.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡχος κέρατος ἠκούσθη ἐκ τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ φύλαξ ἀνήγγελε τὴν ἔλευσιν συνοδίας ἐρίππων. Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἐφρικίασεν ἐκ χαρᾶς καὶ φιλοδοξίας.

Μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ ἀναγγελλόμενος ἐπισκέπτῃς ἦτο ὁ βασιλεὺς, ἐνεδύθη ταχέως βαρύτιμον περιστερνίδιον ἐκ πρασίνου ἀνακρόκου ἀργυροκεντήτου, παρέταξεν εἰς δύο στίχους ἐν τῇ τιμητικῇ αὐλῇ τοὺς θεράποντας καὶ ἀκολουθούς αὐτοῦ καὶ διέταξε νὰ καταβιβάσῃ τὴν γέφυραν.

Ταχέως ὅμως ἡ ἔκφρασις τῆς χαρᾶς ἐξαλείφθη ἐκ τοῦ μετώπου του καὶ τὸ μέδιμα ἐσβέσθη ἐκ τῶν χειλέων του.

Ἦτο ἡ κόμησησα ἐπανερχομένη εἰς τὸν

πύργον, καθ' ἣν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ βασιλεὺς.

Ἐν τούτοις, ὁ κύριος Βουρβόνος δὲν ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς κυρίας δὲ Μονσενύ προσενεχθεῖσαν φιλοξενίαν χωρὶς νὰ σκεφθῇ πῶς δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅστις κάλλιστα ἐγνώριζεν αὐτόν. Πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σαντέλ ὁ δούξ ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ κείρῃ τὸ γένειον, ἡ δὲ κόμη του ἦν μακροτέρα ἢ ὅσον ἐσυνειθίζετο ἐν τῇ αὐλῇ. Οὐχ ἦτοον ὁ Ἰωνᾶς εὐκόλως ἀνεγνωρίσει τὸν πρίγκηπα ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ θωρακοφόρου. Συνδιεσκέφθη λοιπὸν μετὰ τοῦ Πομπερὰν. Κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ, ἐνῶ διηυθύνοντο πρὸς τὸν πύργον παρώξυνε τὸν ἵππον του ὡς καὶ τὸν τοῦ συντρόφου του καὶ ἀμφότεροι ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἀρκούντως μεγάλῃν ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν νέων αὐτῶν φίλων.

Ὁ δούξ ἀνατιναχθεὶς ἔπασεν ἀπὸ τοῦ ἵππου, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡ λοιπὴ συνοδία κατέφθασεν αὐτούς, ὁ Πομπερὰν ἡσυχολεῖτο δένων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν τοῦ συντρόφου του, οὗτινος τὸ πρόσωπον ἔφερε κηλίδας αἵματος. Οὕτως ὁ κύριος Βουρβόνος ἦτο ἀγνωρίτως. Καὶ ὁ Πομπερὰν δὲ ἔσχε τὴν πρόνοιαν πρὸ τῆς φυγῆς του νὰ βᾶψῃ μελανὴν τὴν ξανθὴν γενειάδα, τὸν μύστακα τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρὺς· οὕτω δὲ ἡλλαξε τελείως φυσιογνωμίαν καὶ ἤλπιζεν ὅτι δὲν θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μονσενύ.

Ἄλλως τε, ὁ κόμης ὀλίγον ἐπρόσεξεν εἰς τοὺς δύο θωρακοφόρους, οὓς ἡ σύζυγός του ἔσπευσε νὰ τῷ παρουσιάσῃ ἐκθαίζουσα τὴν γενναιότητα αὐτῶν. Ἦναγκασμένος νὰ κρύψῃ ὑπὸ ψευδὲς μεδίαμα τὴν ἀγωνίαν αὐτοῦ, ὠργισμένος κατὰ τοῦ Διδιέ, νῆχαρίστησεν ἀπλῶς τοὺς δύο ἐκείνους στρατιώτας καὶ διέταξε νὰ ὁδηγησῶσιν αὐτοὺς εἰς τὴν διὰ τοὺς ξένους προωρισμένην αἴθουσαν.

Ὁ Διδιὲ ἀπεμακρύνθη μετ' αὐτῶν ἐλπίζων νὰ συναντήσῃ τὴν Κλοτίλδην. Ἄμα δὲ ὁ κύριος Μονσενύ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐστέναξε βαθέως καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Φεῦ ! κυρία, ἡ ἐπάνοδός σου μὲ θανατώνει. Ἦμην τόσον εὐτυχὴς γνωρίζων ὅτι εἶσαι μακράν !

Ἡ κόμησησα ἐμεδίασεν.

— Δὲν θὰ σὲ κατηγορήσουν βεβαίως, Αὐρηλιανέ, ὅτι ἦσαι ἐκ τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνων συζύγων, αἵτινες φαίνονται ἐρωτευμένοι μὲ τὰς συζύγους των, ἐνῶ τὰς ἀπατάσιν.

— Ἀ ! μὲ ἐννοεῖς, Ἀρτεμις, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος στεναζών· ἂν δὲν ἐφοβούμην τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν θὰ ἔσπευγα νὰ σὲ χωρισθῶ, διότι ὁ ἥλιος λείπει δι' ἐμὲ ὅταν σὺ ἀπουσιάζεις. Κατηραμένος ἔστω ὁ κύριος Βουρβόνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω τὴν ἐνδοξὴν αὐτὴν ἐπίσκεψιν.

— Εἶμαι ὅσον καὶ σύ, Αὐρηλιανέ, τεθλιμμένη διὰ τὸ λυπηρὸν συμβάν, τὸ ὁποῖον διέκοψε τὸ ταξιδιδίόν μου· τὸ κακὸν ὅμως